

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XXXVI. De orationis, ad perfectionem, Deique voluntatem
cognoscendam & implendam, necessitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT XXXVI.

De Orationis, ad perfectionem, DEIQUE voluntatem cognoscendam & implendam, necessitate.

PRæcipuum ad hæc, superioraque omnia, præstanda medium est ac adiumentum, Lectio spiritualis, Oratio, & DEI Præsentia. atque uti sine quotidiano alimento corporis, ejus vita nequit consistere: ita nec spiritualis vita durare potest, nisi in dies singulos suum illi pabulum subministretur; ideoque ab Orationis neglectu, gravissimi multorum casus lapsusque extiterunt. David seipsum deplorans, *Percussus sum, ait, ut fœnum, & aruit cor meum: quia oblitus sum comedere panem meum*^a. Orationem nominat animæ panem: quia victus ejus est, & quotidianum, bonisque omnibus actionibus commune alimentum. Quemadmodum enim panis, ordinarium ac universale est ciborum omnium additamentum: ita Orationi in omnibus exercitiis piis, in omni-
bus

^a Psal. 101, v. 5.

bus virtutum actibus, atque in omnibus
 quæ facimus, suus sit locus oportet. Tanti
 ad vitam spiritualem interest, diligenter o-
 rare; ut nesciam, quibus hoc verbis satis de-
 clarem. Nam licet necessitatem illam ut-
 cumque explicet ista similitudo alimenti,
 quod unum ad vitam servandam maximè o-
 mnium est necessarium, neque re alia ulla
 suppleri pensarique potest: cum & sine pa-
 rentibus, & sine vestibus, & sine lecto, &
 sine domo, & sine omnibus aliis rebus vi-
 vere possimus; at sine cibo nullo modo pos-
 sumus: quamvis, inquam, hæc ita se habe-
 ant, multò tamen magis necessaria est Ora-
 tio animæ, quàm cibus corpori. Quare S.
 Chrysostomus^b, non contentus illam cibo
 comparasse, quo ad vitam traducendam
 planè opus habemus; eandem insuper
 cum re aliâ magis adhuc necessariâ com-
 ponit, dicendo, Quod anima est corpori,
 id animæ ipsi esse Orationem. Aliquot sal-
 tèm diebus, etsi ægrè, absque cibo omni du-
 rare liceat; sine animâ tamen nec momento
 licet

^b To. 5. lib. 1. de orando DEVM, pag. 588.

licet unico. atque hæc caussa est, cur Servator dicat: *Oportere semper orare, & non deficere.* c

Quòd si igitur tunc quoque, cùm alia facimus, occupationibùsque variis distinemur, à DEO oculos mentis nostræ nequaquam avèrtere, sed iisdem affectum orationemque sociare & conjungere debemus; cur DEI servus, quoties à negotiis vacuus est, & potest, aliis rebus, quæ ad DEVM non ducunt, otium tempùsque malit conterere?

Tria complectitur Oratio, quæ origo sunt sexcentorum bonorum & gratiarum, quas illa secum trahit: quare multò eadem amplius, quàm panis, nobis est necessaria. *Primum* porrò quod Oratio includit, petitiō est; quâ ultimæ spiritualis inopiæ nostræ, infinitarùmque animæ miseriarum remedium impetramus. *Secundum*, quòd consideratio sit cognitiōque mysteriorum fidei, ac veritatum vitæ alterius. *Tertium*, quòd sit unio cum DEO, atque conversatio planè cælestis & divina. Quod

c. Luca 18, v. 1. Vide Drexelii *Rhetoricam cælestem* lib. 2. cap. 1 & 2.

Quod ad *primum* ergò attinet, magis necessaria est Oratio, quàm homini ægro, pedibusque ac manibus, opibus & amicis destituito, necessarium sit stipem petere. quid enim aliud miser iste faciat? cùm neque pedes habeat, ut levamentum aliquod alicunde colligat; neque manus, ut laboret; neque facultates, ut sibi prospiciat: adeoque, nisi perire velit, egestati suæ subsidium precibus quærere compellatur. Atqui multò major est spiritualis nostra necessitas, quàm corporalis ulla vel esse, vel cogitari queat; tametsi sensibus nostris aliter videatur. Nam si perinde spiritualis hæc paupertas sentiretur, uti corporalis; cælum lacrymis gemitibusque assiduè fatigaremus, neque orare umquam desineremus. Parùm profectò postulat à nobis DEI Filius, & post ipsum Paullus Apostolus, cùm jubet, ut *semper & sine intermissione oremus* d. Si enim Mendicus aliquis, corporali necessitati levandæ, indefinenter rogat, totòque die alienam clamoribus suis misericordiam in-

X

virat;

d Luca loco citato; 2 Thess. 5, vers. 17; & Coloss. 4. vers. 2.

vitat; multumne sit & magnam, tantumde
 nos facere, ob necessitatem spiritualema
 Quanta igitur dementia est, vel diem unicū p
 abiq; Oratione transmittere? Etenim si de
 sperationem manifestamque stultitiam esse
 censeamus, miserū aliquem & egentem, cui
 aliud remediū nihil supersit, elemosynam
 nolle petere; de eo, qui Orationē negligit, p
 multo verius dicemus, illū aut insanire, aut
 desperare, aut sui ipsius homicidā esse. Eo
 dem spectat, hominem afflictum, qui rem
 poralibus remediis indigeat, dies totos
 gando consumere, tamen incertum est &
 dubium, num quis opem ipsi sit allaturus,
 tem, utrum illa in precibus perseverantia,
 prorsus necessaria sit, ad opem impetrandā
 circumstantia. At spiritualibus necessitati
 bus omnibus Orationem verē opitulari, de
 eo certi sumus; certi etiam, ut quod peti
 mus consequamur, omnino in ea esse persi
 stendum: quandoquidem ipse Dei Filius
 planē utrumque ac disertē docet & polli
 cetur.

*Matth. 7, v. 8; & 21, v. 22. Marci 11, v. 24. Lucæ 11, v.
 9 & 10; item cap. 18, v. 1. Ioan. 14, v. 13 & 17, v. 23. & 19, v. 24.
 segg. nec semel alibi.*

Orationis necessitas *secundo loco*, ex
 notitia illa rerum futuræ vitæ emanat,
 quam per eam obtinemus. Quo etenim
 pacto serio quis, aut æternæ damnationis,
 in quâ incidere potest, pericula vitabit; aut
 gloria, ad quam pervenire licet, felicitatem
 ex animo desiderabit, si, quid ea, &
 qualia sint, ignoret? Oratio lux est, quæ hæc
 talia detegit; & fenestra, per quam alterius
 sæculi res inspicere possumus accuratèque
 discernere. Sicuti diceretur, duas alicubi fe-
 nestras esse, per quarum alteram clarè di-
 stinctèque videretur status ac conditio
 Beatorum in cælis, Majestas & gloria Chri-
 sti Redemptoris nostri, Deique magnitudo
 atque immensitas; per alteram verò ea, quæ
 aguntur apud inferos, flammæ, tenebræ-
 que horrendæ ignis istius terribilis, rei illi
 miserabiles, qui à Dæmonibus istic cruci-
 antur, & multiplices carceris æternum in-
 felicissimi miseriæ: sicuti, inquam, hoc pro-
 certo diceretur; an hominem toto orbe ul-
 lum futurum existimamus, qui per harum
 fenestrarum alteram, quid alterutro in loco
 rerum geratur, contemplari omitteret?

Sic equidem censeo, vel si in extremo terræ angulo id genus fenestræ reperirentur; neminem unum fore, qui non eodem, minimùm curiositate impulsus, esset properaturus. Atqui Oratio ipsissima illa fenestra est, per quam Cælum inspicimus & Infernum, Beatos & damnatos, Angelos & Dæmones, felicitatem & miseriam sempiternam. Illa DEVM nobis manifestat: illa eadem aptè utramque nobis distinguit & explicat. Aternitatem. Quæ est igitur hæc turpis ignavia ac veteranus, res tantas nolle intelligere, præsertim cum tanti nostrâ referat, & bene-
 cas percepisse? Si reo, qui in arce quapiam captivus attineretur, vir gravis minimèque fallax narraret, duarum longè diversissimarum conditionum sortiùmque alteram, hoc est, aut felicitatem aut infelicitatem summam, illi eventuram; atque utriusque designationem & apparatus omnem, per unam aliquam arcis fenestellam, ipsummet, si modò caput paulisper erigere ne gravetur, posse prospicere: num quis ullus uspiam homo erit, qui secundo de eo moneri se rogarique patietur? an non potius

rius quantocytus ad eum se locum recipiet,
unde hæc duo extrema, alterum vitaturus,
alterum studio omni quæsiturus, queat in-
tueri? Qui fit igitur, quòd usque eò nos
desidēs simus, tamque parùm conemur, ut
duplicem, adeòque disparem fortunam,
quæ nos certo certius exspectat, liquidò
cognoscamus: idque ideo, ut alteram, e-
tamque tristissimam, evadamus; alterâ ve-
rò, quæ latissima est ac optatissima, æter-
nùm potiamur?

Tertium Orationis compendium,
(quòd per eam nempe anima ad DEVM
pertingat, ipsique amabili prorsus & admi-
rabili modo conjungatur) non minùs ejus-
dem necessitatem ostendit. Miseros nos ac
infelices, si à DBO separemur! Quid enim
tunc præsidii, quid remedii, quid consilii
sibi reliquum? Quid agnellus faciat à matre
avulsus, sine lacte, sine pastu, nisi ut per-
eat? Membra item nostra, à reliquo abstra-
cta corpore, quam vitam habeant? Ele-
menta, à centro suo remota, quantopere
luctantur? Sicuti itaque elementis necessa-
rium est centrum, corpus membris, agnel-

lo mater: ita nobis, ut ad DEVM perveniamus, neve pereamus; sed vitam vivamus maximè vitalem & fortunatam, necessaria est Oratio.

Huc pertinet, quòd illa cum DEO familiaritate mirè perficiatur anima, idoneaque reddatur ad virtutū opera, & contemptum rerum externarum: quantam alias solebat, in sanctis exercitiis, Evangelicisque cōsiliis, difficultatem haudquaquam experiendo. Gustus iste ac deliciae, quas in Oratione, perque illam DEVS impertitur, efficiunt, ut terrenæ nobis voluptates vilescant & sordeant: Mortificationem quoque, Christi servis summè necessariam, valde eadem facilem efficiunt, minimèque molestam. Multis itaque modis duplicatur, multiplicaturque Orationis ejusdem necessitas; quoniam ipsa, tribus istis, quas indicavi, conditionibus suis, boni omnis causa est & scaturigo.

Quis credat, hominem aliquem, in una eademque re divitias, honorem, salutem, robur, & quidquid optare queat, reperientem, illam oblivisci posse, turpiterque negligere.

ligere? Quæ igitur, DEVS bone! amentia est, cum in Oratione unicum omnium spiritualium nostrarum miseriarum refugium, contra omnes necessitates tutelam ac præsidium firmissimum, malorum cunctorum præsentissimum remedium, bona denique omnia, ipsūmq; illū, qui est omne bonum, habeamus; quòd eadem tam negligenter o- scitantēque utamur, maximè, cum ex ejus neglectu & oblivione, tam ingentia damna oriuntur? Numquam singularis animi tepiditas lapsusve gravior contingit, nisi ob Orationis ejusdem defectum^f. Cum illā, ejusque operā, sustentabimur, progrediemur, ac magis magisque crescemus in dies singulos.

Quare omnes, quotquot DEI exsequi desiderant voluntatem, & per dulcissimi IESU amorem, & per ipsorummet commoda, oro atque obtestor, ut omni cogitatione curaque in Orationem incumbant: quoniam quò id facient impensius, hòc perfectiores DEI servi sunt futuri. Æstimemus hoc tantum bonum, ut par est:

X 4

gratias

^f Vide Caroli ScribanI Medicum religiosum lib. 3. cap. 1.

gratias agamus pro singulari isto favore ac benignitate Optimi Numinis, præstolantis dum se alloquamur; immo, quod amplius est, ad hoc nos excitantis. Nihil dubitemus futurum, ut ille nos audiat, qui petit, ut secum frequenter versemur: omnia similiter, quæ optamus, liberalissimè certissimèque concessurum; cum nos roget, ut se rogemus. Potèstne felicitas ulla cum nostra comparari; quòd ex voto ac voluntate nostra, aditus nobis semper & porta pateat, ad cum supremo totius Orbis Monarchâ tractandum? Quanta diligentia adhibetur, quantum temporis perditur, quot dies expectatur, quàm multis actoribus intercessoribusque opus est, ut Regem, & Dominum exigui alicujus terræ anguli compellare liceat? Verùm dum cæli Rex ad colloquium nos suum invitat, agrè reperitur qui illud expetat, etsi indubitatum sit, in maximum id nostrum cessurum emolumentum. Homines seculares, propter alicujus momenti negotium, quod in Senatu aut pro tribunali agitur, vix umquam quieti sunt, multosque dies & annos hac una de re an-

re anguntur ac cogitant: & nos, ut ad negotium salutis nostræ totiûsque Æternitatis pertractandum admittamur; nihil laborabimus? Potestne aut negligentia, aut stultitia, aut desperatio, aut impudentia major ulla esse? Neque enim scio, quomodo, nisi omnibus istis nominibus, hunc Orationis neglectum debeam appellare. g

Rogo iterum igitur iterumque universos, qui ex animo DEO famulari cupiunt; ac per quidquid suo debent Redemptori, per DEI gloriam, per Ecclesiæ ædificationem, per Angelorum gaudium, per consolationem justorum, & per propriam ipsorummet utilitatem, quantum possum, moneo atque adhortor, ut, si divinam implere optant voluntatem, diu multumque, &

X s quan-

g. Explicabunt tibi ista, cum libebit, singularibus de Oratione dissertationibus Ludovicus Granatensis, Franciscus de Sales, Antonius Molina; atque è domesticis Scriptoribus Alph. Rodericus, Lud. de Ponte, Ant. Gaudier, Franc. Arias, Io. Crombecius, Hieremias Drexelius, Ant. de Balinghen, aliisque plures; & clarè, nuper admodum, ac breviter, R. P. Ioannes Suffrenius cap. 2. part. 2. Annæ Christiani. cuius Operis, & sui magnum desiderium nobis reliquit, proximè superiori 1641 anno, 7. Septemb. Elisingæ Zelandorum piè mortuus.

quanta possunt cum diligētia, Orationi vacare ne pratermittant. In eâ, quid à se DEVS postulet, cognoscent; virēque ac gratiam, ad illud perficiendum consequentur: ut deinde in cælis, per omnem Æternitatem, quod in hac vita cœperunt, opus continent. Velit hoc faciâtque idem clementissimus & benignissimus

DEVS, qui est eritque benedictus in secula seculorum.

Amen.

AD MAIOREM DEI, DEIPARÆ, ET

S. IOSEPHI HONOREM

AC GLORIAM.

IN-